

gjøre ved at vedtage og vedtage og atter frafalde. Af den Grund kan jeg ikke Andet end anbefale Vænderingen.

Judenrigsministeren (Jørgensen): Jeg kan ikke negte, at mit Syn paa Lands-thingets Stilling til denne Sag er væsentlig forskjelligt fra det ærede Medlems. Ganſte afſet fra, om man billiger og er tilfreds med Lovforſlaget eller ei — jeg hører, at det ærede Medlem ikke er tilfreds, og han har jo forſøgt en Vændering om Maſſevidden, ſom blev forkaſtet her — er det ſikkert, at Behandlingen her har ikke været langtraakt, men præget baade af Hurtighed, Digtighed og Sikkerhed. Jeg tror, at denne Behandling af et Lovforſlag taler for ſig ſelv, og jeg tror, at det er ganſke ligegyldigt, hvad man andetſteds ſiger om den. Men da det er nævnt, at der andetſteds er fremkommet andre Udtalelſer, ſtal jeg dog tillade mig at nævne, at jeg paa rette Sted, nemlig i Folkethinget, har ſluttet med at omtale, at Landſthingets Behandling af denne Sag fortjener Anerkjendelse paa Grund af dens Sikkerhed, Hurtighed og Digtighed, og det er ikke modſagt, der er ikke fremkommen en eneſte Replik derimod. Alſaa de Udtalelſer, — det ærede Medlem mener at kunne støtte ſig til, — ere ikke ſtete i det andet Thing, eller gjorte paa dettes Vegne; det er mig nok at konſtatere det. Jeg tror, at Landſthinget har behandlet Sagen fuldſtændig forſvarligt, og kan være tilfreds med at have behandlet den ſaaledes, men hvis man nu vilde lade den ſtrande paa et ſaa lille Punkt, vilde Slutningen af Behandlingen ikke ganſke ſvare til dens Begyndelse, ikke ganſke være præget af den Modenhed, der har præget hele den foregaaende Behandling. Det er mit Syn, og jeg tror, efter det ærede Medlems Udtalelſer, at det ikke er ganſke overflødigt, at jeg ogſaa gjør mit Syn gjældende. En anden Sag er, at hvis man ikke finder Lovforſlaget forſvarligt, maa man ſtemme imod det.

Goos: Jeg kan ikke anbefale det ſtillede Forſlag. Jeg kan være enig i, at det ikke er henſynsfuldt, at der er gjort diſſe Tilføiſelſer; thi naar Paragrafen er vedtaget i alle Realitetspunkter i Landſthingets Afſættelse, er det ikke ganſke henſynsfuldt at tilføie Noget, ſom er betydningløſt. Hvis det havde virkelig Betydning, kunde jeg bedre have forſtaet, om man fra det andet Things Side havde faſtholdt ſit Standpunkt, men netop, fordi jeg ikke med min bedste eller min ſletteſte Villie kan tillægge Forandringerne Realitetsbetydning, finder jeg det

ikke ganſke henſynsfuldt at tilføie dem. I den ſidſte Tilføiſelse ligger der kun en, maatte lidet paſſende, Anviſning til de paagjældende Landvæſenskommiſſioner til at gjøre Noget, ſom er ſelvfølgeligt. Hvad det forſte Punkt angaar, ligger der maatte efter Nøgles Mening den Realitet deri, at det nu ſkulde være Fiſterne tilladt, indtil det formenes dem, at have Udgang paa Strandbredden, men en ſaadan Mening er aldeles forkert. Den almindelige Lovgivning, ſærlig Loven om Mark- og Veifred, forbyder Enhver at færdes paa anden Mands Jord under en Mulkt fra 50 Ore til 4 Rr. Her er der givet Beſtemmelſer om at faae Landgangsplads o. ſ. v. udpeget af offentlige Autoriteter, og det er Noget, der kun kan ſte under Betingeſe af, at det ſkal være forment Fiſterne at benytte Strandbredden, og at mindelig Overenſkomſt ikke har kunnet opnaas, men der er ikke aabnet Fiſterne Udgang til at komme der, indtil det forbydes dem af Tierne, thi de falde ind under den almindelige Lovgivning om Mark- og Veifred. Som Følge heraf kan jeg ikke tillægge diſſe Punkter nogen virkelig Realitet, og naar det da bliver Spørgſmaal for os om, at vi ikke deſmindre ſkulle udſtemme diſſe Punkter, og derved udſætte Lovforſlaget for ikke at blive til Noget, kan jeg ikke forſone mig med en ſaadan Tanke, hvor det gjælder et Lovforſlag, med Henſyn til hvilket jeg ganſke viſt ikke er ſagkyndig nok til at kunne ſige, om det paa alle Punkter er godt, men om hvilket jeg dog efter at have beſkjæftiget mig med det — og det har jo længe foreligget for den almindelige Dom — er kommen til den Overbeviſning, at der er meget Godt i det, ſaa at det frembyder en Ordning paa et hidtil ſaa ſlet eller ufuldſtændig ordnet Omraade, hvorved der dog maa ſiges at være opnaaet væſentlige Fremſkridt. Blandt de forſjellige Faktorer, der have arbeidet med derpaa, tilregner jeg ogſaa Landſthinget nogen Andel deri. Naar man ſtaar lige overfor dette Spørgſmaal, kan jeg ikke forſone mig med Tanken om, at man ſkal lade Sagen briſte paa dette Punkt, og jeg kan derfor kun anbefale det høie Thing at forkaſte Vænderingsforſlaget, ſaaledes at Forſlaget bliver vedtaget i den ſamme Stikkelse, hvori det er kommet til os fra Folkethinget.

Matzen: Naar jeg ønsker at tage Ordet, er det, fordi jeg har en Føleſe af, at vi, inden vi endelig ſtemme om dette Lovforſlag, ſkylde en Tak til de Medlemmer af Thinget, ſom have paataget ſig det beſværſelige og vanſkelige Hverv at gennemgaa Lovforſlaget, og ſtille Vænderingsforſlag. Jeg